

Autoretrat als 56

Cada dia amb el mall de la vida colpege el moll d'aquesta existència que em significa.

Treballe amb emoció i voluntat l'oblit que em sotmet, engronse el meus fracassos i somriures, li agafe les mans a la decadència que aguaita, apreng la provisionalitat que sóc i m'accepte la banda íntima que no llueix.

No sóc un manual, ni un grapat de consells o calaix de virtuts...

Sí, aquest també sóc jo, esquelet, múscul, cervell.

Respire amb devoció aquest bategar que m'identifica, agràisc la consciència, beneïsc els qui em complementen perquè amb ells camine, valore les seues veus que acreixen el silenci profund que m'equilibra, venere la vostra paciència envers la impulsivitat en què, de vegades, tot ho crucifique.

Amb una metàfora, vosaltres sou l'àngel que acompanya la consideració intempestiva que parla i de la qual no renegue.

